

www.e-rara.ch

**Demosthenis Oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram
aetatem pervenerunt, omnia**

Demosthenes

Basileae, [1549]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-93319>

Demosthenes Oratio De Pace, De Iustino Goblero Goarino interprete.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

& apud animum somniare similia, cum uideat neminem oblistere. atque sic effertur
 successu. Nec puto eum consilia talia capere, quæ stultissimis apud nos suboleant. nihil
 enim stultius illis rumoribus. Quin illud considerabimus, qui hostis iam sit,
 quod nostra nobis eripit, quod diu insultauit nobis: quod ubique dum simulabat se no-
 strum negotium agere, fefellit fidem suam. & nisi bellum inferimus, demum cogemur
 fortasse arma capere. Et si hæc considerabimus, recte statuemus de republica, nec ipsi
 nobis blandiemur stultis concionibus. Nec enim uidendum est, quid sit euenturum
 alijs. Hoc unum spectandum, uitium impendere nobis, si non aduigilemus, & recte
 geramus rempublicam & quæ modò liberrime dixi, ac simpliciter dixi, nihil dissimu-
 lans. Optarim autem, sicut scio quod uobis conducit optima audire: ita idem profore
 dicenti, nam ita multo æquiore animo dixissem. Nunc cum uerear, ne qui se lædā me
 putant, male me excipiant: tamen statui ea, quæ conducant
 uobis. Postremò opto, ut uincat rei-
 publicæ utilitas.

DEMOSTHENIS ORATIO DE PA-
 CE, D. IUSTINO GOBLERO
 Goarino interprete,

ARGUMENTVM, EX
 Libanio,

Cum ulterius sese protenderet, ac indies traheretur bellum de Amphipoli susceptum, tandem eo fatiga-
 ti pacem expetuerunt & Philippus & Athenienses. Hi, quod infelicitè confluxissent, maleq; exce-
 pti essent à bello: ille, quod uellet ea, quæ utrisque, & Thessalis & Thebanis promississet, præstare atque per-
 ficere. Receperat enim se, atque promiserat Thebanis Orchomenum & Coroneiam ciuitates Bœotiae tradi-
 turum, & Phocense bellum utrisque confecturum esse. Verum hoc illi impossibile erat, bellum cum Athenien-
 sibus gerenti. Nam cum antea quoque in Phocidem facere incursionem uoluisset, ab Atheniensibus omnia ea
 loca nauibus in Pylas usque (quæ à quibusdam Thermopylæ dicuntur) occupantibus, prohibebatur, ne acces-
 su suo & introitu negotium illis faceretur. Proinde cum iam pacem cum Atheniensibus pepigisset, ingres-
 sus nemine prohibente Pylas, Phocensium nationem omnem uastauit ac diruit. Eorum quoque agros quos in-
 ter Amphictyonas habebant, suffragantibus quidem ad hoc & concedentibus alijs Græcis, occupauit atque
 obtinuit. Idem etiam ut sibi permitteretur, quum ab Atheniensibus Philippus legatione missa contenderet, De-
 mosthenes ei hoc dari atque concedi adserit: id quæ Atheniensibus persuadere laborat, non quod illius fa-
 ctum æquum putaret (quis enim hoc diceret, Macedone Græcorum conciliorum participante) sed omnino
 uidendum esse, cauendum quæ existimabat, ne propterea commune bellum cum uniuersa Græcia inire coge-
 retur, cum aliorum alias iam dudum offensiones multis de causis incurrissent, contra quæ se illorum animos
 concitassent. Itaque periculum fore, ne sic ultro illis in se communia arma sumendi occasionem dare uide-
 rentur, sicubi Amphictyonum edictis soli Athenienses refragati fuissent. Multo igitur satius esse, melius-
 que, pacem seruare, uel occupante Philippo Pylas, & iam ipsi etiam Atticæ imminente, quam parui cuius-
 dam emolumenti gratia tantum belli subire discrimen. Porro hæc oratio adornata quidem ad hoc fuisse, cæ-
 terum non habita uidetur, cum Demosthenes Aeschinem accusans, & hoc inter alia criminabatur, quod
 unus hic autor fuisset, Philippum in Amphictyonum concilium recipi, nemine omnium id suadente, ne ipsa
 quidem Philocrate, homine licet impudentissimo. Non igitur uerisimile est, Demosthenem id uoluisse A-
 theniensibus persuadere, cuius ipse Aeschinem accusare non sit ueritus. Quin potius metuit ne forte in suspicio-
 nem ueniret, quasi à parte Philippi stetisset, & pecunia ob eodem accepta ad sententiam eiusdem persuadendam
 adductus fuisset, præsertim cum in hac oratione eam suspicionem à se procul amouere,
 & suum officium Atheniensibus integritatemq;
 probare uideatur.

Summa, & sta-
 tus orationis hu-
 ius.

E QUIDEM

QV I D E M uiri Athenienses, uideo atq; intelligo, quantā hæ res difficultatem uobis ac perturbationem iniiciant, tde quibus in præsentia agimus, tractamusq;: non solum quòd incredibili scordia atq; negligentia quorundā status imperij nostri in eas angustias uenerit, adeoq; labefactatus sit, ut nulla propemodum deliberatione cōfirmari posse uideatur: sed &, quòd de reliquijs rerum conseruandis ac sustinen-

Exordium cum attentione, à rei magnitudine & difficultate.

dis sententiæ tam uariæ animos uestros exerceant, diuersasq; in parteis rapiant, ut hic quidem hoc conferre & expedire putet, ille autem longè aliud censeat reipublice profuturum esse. Cum ergo in huiusmodi difficultate ac motibus ipsa consulendi ratio (alioqui per sese atq; natura sua uehementer grauis, multūq; difficilis) collocata sit, tum eam ipsi uos Athenienses etiam longè difficiliorem reddidistis, idcirco quòd nō ut alij homines uniuersi. qui consilium capiendum, ac deliberationem ante factum, rerumq; euentum suscipiendā esse utile censent, sibiq; persuasum habent, facitis: sed tum demum cum factum fuerit, consultandum fore existimatis. Quamobrem mediusfidius toto hoc tempore, quod mihi quidē in memoriam reducere possum, hoc accidere arbitror, ut is qui negligentia uestra atq; errati culpam reprehendat & incuset, maximū precij uir esse, atq; præclare dicere uideatur: uos autem ipsas cōsiliorum interim ac rerum efficiendarum opportunitates uobis semper ē manibus elabi sinatis. Quāquam igitur hæc ita esse, non negandum puto: tamen planē arbitror, atq; in ea sententia persisto, ut si positis priuatis rixis ac contentionibus pro eo ac decet grauiter de republica ac magnis rebus consultaturos, etiamnum audire uolueritis, haudquaquam in præsentia defuturam uobis dicendi consulendiq; facultatem, qua & præsens rerum status emendari, & amissa deperditaq; recuperari posse sentiam. Cum autem, uiri Athenienses, minimē me fugiat, semper apud uos magnam audentibus commodamq; potestatem factam esse, sua ipsorum dicta gesta q; prædicandi: ab eo tamen ita natura mea aliena est atq; auersa, ut etiam nunc illam summa licet necessitas postulet, reformidare tamen non possim nō magnopere. Quæ etsi ita sint, non metuo tamen paucula obiter uobis in memoriā reuocare, præsertim eorū nonnulla, quæ non temerē antea uobis prædixisse uisus sum, quo melius quidem de his omnibus, quæ nunc à me dicuntur, iudicare possitis. Nam eius uos cum primis, uiri Athenienses, admonitos uolo, quum essent qui Euboensium rebus ualde adhuc adstrictis ac perturbatis, Plutarchū adiuuandū, & bellum ignominiosum iuxta ac sumptuosum à nobis suscipiendum fore existimarent, unum me tunc ac primum omnium in mediū progressum cōtradicare, remq; dissuadere ausum fuisse. Quo facto ita in me debacchati sunt quidam paruus & exiguis munusculis corrupti, ob quæ uos uestramq; ciuitatē in maximum periculū atq; discrimen adducere conati sunt, ut parū abfuerit quin mediū me abripiuissent, atq; in frustra cōmuniuissent. Decurso autem breui temporis spacio non absque summa uestra ignominia, maximoq; dispendio, ac tanto quidem, quantum uix ulli mortalium ab ijs quorum salutem defendissent, illatum est, palam & illorū qui talia suaserunt, improbitatē atq; maliciam, & me pro concione uobis rectissimē consuluisse, ac optima protulisse, cognouistis. Iā & hoc me nō fugerat, uiri Athenienses, Neoptolemū illū simulatorē & histrionē uobis uitandum atq; cauendū fuisse, qui artis suæ prætextu tantā licentiā dicā ne an impudentiam assecutus, ciuitatem nostram & rempub. insigni clade atq; dedecore adfecit: planeq; res nostras ex Philippi uoluntate simul & utilitate administruit, ita ut eius quasi gubernationem exercere uideretur. Cuius equidem peruersos ac improbos ausus cum primū aduertissem, absq; metu ullo in publicum progressus sum, libereq; ad uos uerba feci, nō priuato cuiusquam uel odio uel calumnia percitus, quemadmodum ex ijs quæ deinde consecuta sunt, factis atq; operibus perspicuū fuit. Nec est cur in his longius sermonem protrahā, Neoptolemum accusando, cum in hunc non tantū, quantum in uos ipsos culpam reijcere decebat. Etenim si Dionysij tragædos penitus introspexissetis, modò aliqua salutis & cōmuniū rerū ratio habita fuisset, non tam benignis illum, & me cōtrā inuitis auribus audiuissetis. Et nisi mea me fallit opinio, id quidem uos nūc uniuersi sensistis, illū neq; rei militaris amore, neq; studio tanto in hostes profectum esse, quāto illic cōgerendarū opū, & exigendorum debitorum fuerit: sicuti ipse,

Ante factum cōsulendum esse.

Castigatio.

Quid grauius hodie atque utilius dici posset etiam apud Christianos?

Narratio.

Fortuna indu-
striam adiuuat.

Summa & sta-
tus orationis huius.

nimirum hoc unum se curare, ut illas opes huc secum perferret, manifestè adfirmabat. Tum & hunc sermonem frequenter in ore habuit, ut diceret, molestum ualde esse, atque acerbum, id cuiquam uitio uerti, si quis illinc secum huc opes atque diuitias uehat, traducatque: quod nimirum eò dicebat, ut quandoque rebus compositis paceque facta, cum uniueris facultatibus, ac tota rerum suarum substantia, quam in aes conflagrat, inque argentum redigebat, sese hinc proriperet ad Philippum in Macedoniâ. Hæc equidem duo, si cut prædixi, contigerunt: nec non uerè me rectèque locutum fuisse, testatur sermones mei, quos illo tempore habueram. Tertiū uerò, ciues, ac unicum, si his adhuc subiecero, ad ea de quibus me dicturum recepi, procedam. Nam eo tempore quo legati uenimus iusiurandū ac fœdera pacis inita nobiscum adferentes, lætabamur uana spe (ut scitis) quorundam, qui Thespias nobis ac Plateas inhabitandas falsa promissione addicebāt: & Phocenses quidem sibi, si imperium & gubernacula Philippus adeptus esset, retineret: Thebanorum quoque ciuitatem idem administraret, Oropum autem uestrum esset, cæterum Euboiam pro Amphipoli commutaret. Talibus nimirum promissis & astutis dolis imponebant isti uobis, ita ut neque ex commodo & utilitate uestra, neque profectò uerè aut honestè Phocenses prodideritis. Horum ego tum nihil omittebam, quin ne deciperemini, cum ipse talia nec scirem, nec expectarem, uobis prædicerem ac declararem, quemadmodum meminisse probè ipsi potestis. Arbitror enim me dicentem hæc, minimè mentiri. Verum omnia hæc quàm rectè licet ac prudenter appareant, me præ cæteris omnibus prospexisse, nullam tamen inde mihi ciues prudentiam, nullam ingenij uim, nec ullam quoque superbiam arrogo, neque simulatum mihi quicquam uendico: sed si quid rectum feci, aut præseni, ciues, id duabus his causis maximè referam ac ceptum oportet, secundæ ac prosperæ fortunæ scilicet, quam ego unam in humanis rebus uim omnem ingenij atque prudentiæ superare uideo: & industrie, adeoque operibus meis, quæ gratis simul ac spontè in rempublica confero. Nec est quisquam eorum omnium, a quibus reipublicæ gerendæ defunctionem curamque suscepi, qui possit ostendere, aut proferre, me unquam muneribus aut donis corruptum, priuati cōmodi causa à recto deflexisse. Recti igitur uerè que gloria, quam mihi res gestæ, atque ipsa opera mea suppetunt, uideor satis consecutus esse, ad bene uiuendum: id que summum mihi semper præmium ac commodum statuo futurum. Nam sicubi in alteram partem, ceu in libræ lance altera argentum, pondere grauaueris, ab ita ac premitur ferens onus: ita quoque difficile fiet, ut non etiam consideratio cogitatioque eò tota propendeat & incumbat, unde quæstus ac lucrum speratur, atque sic omnis simul rectè sincereque consulendæ ratio subuertatur ac pereat. Equidem uerò, ut ad institutam orationem reuertar, unum hoc cum primis necessariū esse iudico, ut si quis rempubl. rectè atque ordine constituere, sociorum auxilia, uel aliud præsidium ciuitati comparare atque disponere uoluerit, maximè det operam, ne præsentem pacem ullo modo perturbet, aut uiolet: non ob id quidem, quod istam ego pacem tantopere admirer, uel quod eam unicè uobis dignam existimem: sed qualiscunque modò hæc pax est, multo satius erit ac melius, qui iam nostrarum rerum status est & conditio, ut eam retineamus, qui melius antè oblatam excludere potuissim, quàm quod admissam nunc, amplexamque repudiare aut uiolare debeamus: cum multa iam intercederunt, amissa que sunt, quæ si adhuc integra salua que essent, bellum utique cum minori discrimine atque periculo gerere possemus. Alterum etiam non minori diligentia nobis uidendum ac prospiciendum est, ciues, ut eos qui conuentus nostros celebrant, se que hoc tempore Amphictyonas esse perhibent, non in eandem nobiscum angustiam ac necessitatem, prætextu seu causa communis bellī adducamus, aut conijciamus. Nam ego quidem in ea sum sententia, ut si nobis rursus cum Philippo ob Amphipolim, bellum gerendum, aut alia priuata res causa que suscipienda sit, cuius uel Thessali, uel Archæi, uel Thebani non sunt participes, nequaquam putem horum aliquem aduersus nos arma sumpturum esse: & quidem minime omnium (ne quis mihi, priusquam audierit, obstrepat, turbas ue moueat) Thebanos, non quod eis ita ex uotis iucunda facimus, ut gratiam nostram magnopere adficient, desiderant ue, aut quod ipsi gratum facere Philippo cupiant: sed quod accuratè admodum

modum & exacte teneant, ac plane persuasum habeant, etiamsi quis contra maximam
 ipsis, summamque periculorum, ne res eorum evertantur, securitatem immunitatemque
 polliceatur, tamen ubi bellum in nos exarserit, ipsis universam malorum sentinam ex-
 hauriendam fore: Philippum vero secum omnem utilitatem, quod bello praeferit, ue-
 lut ex insidijs ablaturum esse. Quocirca non fit mihi uerisimile, ut in hec pericula ultro
 ipsi sese conijciant, praesertim ubi non uiderint suam cum alijs potestatem in bello cau-
 samque communem fore, & facultates uiresque pares. Nec arbitror, etiamsi propter Oro-
 pum rursus contra Thebanos bellum excitatum fuerit, inde aliquid rebus nostris in-
 commodari: siquidem nobis pariter & illis coniunctis, ubi quis res nostras agrosque in-
 festare uoluerit, mutuo nos adiuuabimus. quod ut idem ab illis fiat, nimirum ut inuicem
 se belligerando coniungant, a neutris expectandum est. Etenim hunc in modum societa-
 tum auxilia & confederationes comparatae sunt, adeoque haec res natura eius generis est,
 cuius maxima cura, ratioque haberi conueniat, cum nunquam par gratia in his reddi sole-
 at, nedum nobis uel Thebanis. Omnes enim sibi melius maluit, seque saluos esse cupiunt, uel
 sua ipsius causa: nec ferunt alios dominos sibi praesse, quorum imperium subire cogan-
 tur. Quamobrem id cum primis formidandum nobis atque cauendum esse arbitror, a-
 deoque omnibus modis custodiendum obseruandumque, ne societatis pretextu, rei que pu-
 blicae causa seu culpa excitato bello, uniuersis facessamus negocium. Nam si Argaei,
 Messenij, Megalopolitae, ac reliqui Peloponnesiaci, quicumque cum illis eadem tenent
 ac sentiunt, iccirco quod ad Lacedaemonios legatos miserimus, & quod ipsis placet reci-
 pere & approbare uideamur, hostiliter nobis extremeque offensi sint & indignantur:
 Si Thebani quoque, ut fertur, a nobis alieni sint, & quidem ob id etiam maligniores
 futuri, quod transfugas eorum receptamus, adeoque modis omnibus inimicitiam et ma-
 leuolentiam nostram illis declaramus: Si Thessali etiam propterea quod Phocensium
 exules tuemur & conseruamus: tum & Philippus, quod ipsum communicare consilia
 & res suas cum Amphictyonibus uetamus ac prohibemus: per nos ita lacerati fuerint,
 timendum est profecto, ne omnes ac singuli quidem ob priuata inuiriā nobis ira-
 scentes, iunctis copijs ac uiribus in nos bellum agant, quasi Amphictyonum senten-
 tias ac placita praeseferant tuenda ac defendenda: aut demum ita quoque se compa-
 rent, ut singuli priuata utilitate, atque ex eo quod sibi usui esse arbitrantur illecti, in
 nos haud secus atque in Phocenses acre atque hostile bellum conuertant, moue-
 antque. Non enim uos latet, quid iam singuli in animo occultarint, ac facto eti-
 am demonstrarint, Thebani, Philippus, & Thessali: qui licet diuersis studijs tene-
 rentur, adeoque sententijs etiam inter se ac uoluntate discordarent, tamen iuncti ac
 mutuo adiuuantes tanta haec susceperunt. Cum enim Philippum cum exercitu ad-
 uentare Thebani audissent, ne ipsorum fines ac ditionem ingrederetur, sedulo qui-
 dem impedire conati sunt: uerum adeo prohibere non poterant, ut etiam quam si-
 bi gloriam ac famam suo labore parauerant, aduentu ille suo omnem denique ac to-
 tam arriperet & occuparet. Quantum igitur ad hoc facit, quod Thebani regionem
 suam receperint, optime quidem istud & ex animi sententia cecidit: uerum quod ad lau-
 dem decusque spectat, infeliciter plane ac turpissime res gesta est. Nisi enim Phi-
 lippo transeundi potestatem dedissent, non uidebantur quicquam horum impetra-
 re potuisse. Haec autem ut ita euenirent, minime expectabant, uolebantque, sed
 potius in Orchomeno & Coroneia capeffenda prorsus animus eorum atque deside-
 rium erat: quae cum obtinere non possent, haec omnia perpessi sunt. Iam & hoc
 quidam audacter asserunt, Philippum non ex uoluntate sua, sed necessitate ad-
 ductum, Orchomenum & Coroneiam Thebanis uti redderet, quos ego nunc sua
 opinione beatos esse ac ualere sinam. Illud uero satis noui, eum anhelasse quidem,
 non ut istas modo urbes possideret, sed multo magis ut & transitum capeffere, & fi-
 nes occupare, & regionum propugnacula, munitionesque tenere, ac denique i-
 psam sibi gloriam aucupare aptareque posset, qua in se opinionem omnium atque
 oculos conuerrere, & quae ad Pythia constituenda spectarent, per se ipsum effecisse
 uideretur: & haec nimirum erant, quorum maxima cupiditate tenebatur & aestuabat.
 Thessali uero neutrum istorum uolebant, uel ut Thebani, uel ut Philippus summa

*Confederationes
 nes sunt pericu-
 losae, ut quib. ra-
 tio par gratia re-
 ferri soleat.*

*Pythia ludicra
 in honore Apol-
 linsk instituta*

rerum